

Enita

PRESS

Prvý
slovenský román,
čo rúca mýty
o gayoch

Je to Inak, mami...

Tamara Tainová

Trpko aj vtipne o OZAJSTNOM živote sexuálnej menšiny

Je to
Jinak,
mami...

Enita
PRESS

Venujem
Borisovi, Sofi a Leošovi.
Tým skutočným.

Je to Jinak, mami...

Tamara Tainová

Bratislava február 2010

Pod'akovanie

*Ďakujem všetkým,
ktorí stáli pri zrode tejto knihy,
viem, že oni vedia,
no najmä Evite za jej odvahu
tento príbeh vydať.*

1. kapitola

Ležal som vedľa Marka a ako vždy sa mi nechcelo rozlúčiť. Telá sme mali prepletené ako dve užovky, objímal som ho okolo pása a nos som mal prilepený k jeho chrbtu. Vždy som sa dlhšie spamätával z milovania, tak ako som sa dlho spamätával z radosti, že nám Schiller požičal garsónku. Konečne sme sa mali kde stretávať. Marko sa odrazu zamrivil a začal sa hrabať na nohy.

„Kedy sa stretneme?“ spýtal som sa ho a on sa na mňa vážne zadíval. A potom rýchlo povedal:

„Musíme to skončiť, Boris.“

Nechápal som.

Ťažko si vzdychol. „Na budúci týždeň sa žením.“

Čože?

„Marko, nemôžeš sa oženiť!“ vyletelo zo mňa. „Ty si predsa...“

„Musím to urobiť,“ povedal a dodal: „Prosím, neďívaj sa tak na mňa.“

Pozeral som na neho a napriek pretlaku otázok v hlave som nepoložil ani jednu. Myslel som si vždy, že má v paži

celý svet, že sa s tým všetkým dokáže pobiť, že... Určite ma iba skúšal... Alebo nie? Myslel to vážne. V tmavých očiach mal smútok a ešte čosi. Vzdor. Pocítil som v ústach sucho. Vyskočil som z postele a začal na seba hádzať šaty ako blázon. A potom som bez slova vybehol. Nerozlúčili sme sa. Aký paradox! Tentoraz to bolo NAVŹDY a ja som sa nedokázal rozlúčiť. Vedel som, že keby som zostal ešte o sekundu dlhšie, rozreval by som sa alebo by som mu jednu vrazil. Kráčal som po ulici a vedel, že sa potrebujem opiť. V mysli mi hučala jediná veta.

Zlomili ho.

Ak zlomili jeho, zlomia každého.

V tú noc som netušil, aké to lámanie môže naozaj byť.

Nešiel som do klubu, netúžil som po Schillerových a Olafových vtipoch, zamieril som do malej kaviarne na konci ulice. Sadol som si k baru a objednal si vodku. Po pár minútach si ku mne prisadol neznámy muž.

„Čo piješ?“ Lenivo som sa mu pozrel do tváre a okamžite som vedel, že keby som chcel, mohol by som ho pretiahnuť. Mal úplne svetlomodré oči a na krku koženú šnúрку s nejakým hlineným príveskom. Raz sa ma Renáta spýtala, ako sa my homosexuáli identifikujeme. Chcel som ju poslať do pekla, čo sme nejakí mimozemšťania, ktorí sa musia ohmatať tykadlami? No nakoniec som sa jej len spýtal: „A ako sa identifikujete vy?“

Vytreštila na mňa oči. „Jéééj, to je dobré, fakt dobré,“ zasmiala sa, keď jej doplo. Ak jej to doplo. Volali sme ju Jačavá Renča, lebo jačala, kedykoľvek niekoho stretla, niečo našla alebo niečo stratila. Takže jačala prakticky stále. Olaf ju brával so sebou do klubu a ona sa tam zvíjala v rytme hudby a striedavo sa lepila na chalanov a na baby a ja som nechápal, o čo jej ide. Potom sa raz opila a povedala mi, že miluje Olafa a či si myslím, že sa z TOHO môže dostať. Vždy som miloval ukazovacie zámená. TEN, TÁ, TO. Najmä to posledné. Myslíš si, že ten chalan je TO? No a teraz ešte Z TOHO. Ako zo zápalu pľúc alebo z malomocenstva. „Načo ju sem vláčiš?“ oboril som sa vtedy na Olafa. Olaf bol vysoký, vlasy mal vytáhané od slnka a všetci ho volali Švéd. Ja som ho volal Olaf. Prezývka sa ujala. Možno preto, že sa zapáčila najmä jemu. Povedal mi, že Renáta je občas mierne trafená, ale že môže u nej prespávať, a tak ušetrí 250 eur za podnájom. A tiež, že jej stačí, keď ju občas urobí prstami. Díval som sa vtedy na neho a bolo mi zle. Nebol odkázaný na žiadne milodary, jeho tatko bol poslanec, bývali v baraku, ktorého cenu som nedokázal ani odhadnúť. Z ulice vyzeral ako prízemný, no Olaf nám povedal, že je vystavaný do svahu a pod úrovňou cesty má ďalšie dve poschodia. No a na Záhorí mali chalupu, do ktorej nás raz zobral, a ja som vtedy pochopil, ako sa rekonštruujú staré budovy, keď sú peniaze.

Kývol som na barmana a on mi bez slova prisunul ďalší pohárik. Bolo mi zle z Olafa a z Marka, zo všetkých, ktorí sa predávajú. Bolo mi zle ako ešte nikdy, pretože to, čo Marko urobil, nebolo, akoby si narazil nejakého chlapa

a podviedol ma s ním, bolo to horšie. Zradil nielen mňa, ale aj seba. Čo to trepal? Že kvôli rodine a práci. Hovno. O rodine nikdy nerozprával, takže to urobil pre to druhé. Aby ho nevyrazili. Hlúposť, nevyrazili by ho, nikto to predsa nevedel.

„Nechceš niekam ísť?“ ozval sa pri mne mužský hlas. Úplne som na neho zabudol. Pozrel som sa do jeho smutnej tváre a vedel som, že ma urobí, kdekoľvek budem chcieť. Za čo? Za drink? Za škatuľku cigariet? Nechcel som to tak.

„Odpál,“ povedal som mu surovo. Začudovane sa na mňa pozrel a odtiahol.

Domov som prišiel až nadržanom. Lahol som si na posteľ v šatách a neskôr som sa zobudil s hnusnou pachutou v ústach. Z kuchyne sa ozýval cingot riadu a hlasná hudba. Mama chystala obed. Spomenul som si, že má prísť teta Klára s mužom. Musel som vypadnúť...

„Jéééj, ty niekam cestuješ?“ zajačala mi Renča pri uchu. „Ja som práve prišla. Od krstnej.“

Nie, ja si chodievam zabehať po peróne s ruksakom, chcel som jej odvrknúť, no potom som len prikývol.

„Jéééj, a kam?“

„Prepáč, ponáhľam sa. O tri minúty mi to ide,“ ukázal som na svetelnú tabuľu.

„Tak šťastnú.“

Už som sa neotočil. Nebola škaredá, len strašne hlúpa. Úplne iná ako moja Sofi. Smiešne, mama si myslela, že so

Sofi spolu chodíme. Nechodili sme spolu, boli sme kamaráti. Nie, nie, boli sme viac ako kamaráti, bola ako moja staršia sestra. Chodili sme sa spolu kúpať, do kina a do mekáča, kde si vždy dala BigMac, trojposchodový hamburger, do ktorého polovica ľudí nedokáže ani len zahryznúť. Vysmieval som sa jej, že je to nezdravé a že bude tučná ako Američania, a ona do mňa hádzala hranolčeky. Samozrejme, moje. Mohla zjesť hocičo a nepribrala ani deko. Bola štíhla, tmavovlasá a pri smiechu sa jej robili na lícach jamky. Chlapi sa jej prihovárali na ulici, na kupku, v obchode a ona sa smiala na všetkých pokusoch o zblíženie a tvrdila, že miluje len mňa. O mužov nemala záujem, zdalo sa, že posledný rozchod ju maximálne rozbil. „Nerieš to, áno?“ požiadala ma, keď som jej dohovárал, že je hlúposť urobiť záver z jedného nevydareného vzťahu. „Nerieš to, Boris, ani ja neriešim tvoje veci,“ zdupľovala. Mala pravdu, neriešila ma. Nikdy.

V Trenčíne sa vlak zaplnil do posledného miesta. Chlap, ktorý sa zasunul ku mne, páchol ako zhnitá cibuľa v popolníku. Zavrel som oči a snažil som sa zaspáť. Nedalo sa, strašne smrdel. Dievča pri okne si otvorilo časopis a začítalo sa. Chlap mu doň drzo nazeral.

„Buzerant,“ zašomral potichu. „Pozrite, sprostý buzerant a ešte sa tým aj chváli,“ dobol tučným prstom do stránky. „Skúsil by sa ma taký dotknúť, polámал by som mu ruky.“

Mal som čo robiť, aby som mu neprskol, že jeho by sa nedotkol nielen muž, ale ani žena. Dokonca ani trojmetrovou tyčou. Dievča sa štítivo odtiahlo.

„Vám to neprekáža, slečna? Neprekážajú vám teploši?“

Neodpovedalo mu.

„Veď je to proti Bohu, pchajú si vtákov do riti a ešte sa tým chvália. Keby boli všetci takí, tak vykapeme.“

„Bud' sa budete správať slušne, alebo vás vyhodím,“ povedal som mu výhražne. Nie preto, že sa ma to dotýkalo, ale preto, že bol chuj.

„Nepoť si tričko, mladý,“ oboril sa na mňa a premeral si ma. „Ešteže tie zvieratá majú rozum. Videli ste niekedy, že by to robil kohút s kohútom alebo kôň s koňom?“

„Ten mladý muž má pravdu, prestaňte nás obťažovať svojimi vulgárnymi rečami,“ ozvala sa staršia pani rázne.

„Dobre, dobre, vidím, že je to tu nejaká fajnová spoločnosť, idem od vás preč. Tak teda dojebania,“ rozrehotal sa a rozdrapil dvere.

„A ešte spomína Boha, hulvát,“ pokrútila pani rozhorčene hlavou.

Odohnal som dotieravú myšlienku. Mnohí spomínajú Boha.

Babka bola na dvore. Keď som otvoril starú hrdzavú bráničku, zaclonila si rukou oči. „Borisko!“

Zdvihol som ju do vzduchu. Bola ľahká ako dieťa.

„Jéminkote, šak ma pust, ty blázinku,“ vzpierala sa so smiechom. Babka rozprávala čudným nárečím, ktorého sa držala ako plesť chleba. Občas som ju podozrieval, že to robí len preto, aby poštekli prudko mäčiace susedky, a bolo mi to strašne sympatické. Vždy sa mi páčili ľudia,

ktorí sa líšili od ostatných. Babička mala skvelý prehľad, milovala literárnu revue v Slovenskom rozhlase, krížovky, domáce klobásy a seriály, v ktorých hral Marián Miezga. Tvrdila o ňom, že je to typ muža, do ktorého by sa dokázala zaľúbiť ešte aj teraz.

Vošiel som do kuchyne.

„Tos nemúseu,“ krútila babička hlavou, keď som začal vykladať na stôl obsah ruksaka.

„Viem, že som nemusel.“

Natiahla ruku a priložila si k nosu čabajku. Oči sa jej rozžiarili. „Odkrojím si každý den enem tenké koléčko, aby sa mi neminula.“

„Nemusiš, babi, donesiem ti aj nabudúce.“

„Hej, len kedy bude to nabudúce,“ vzdychla. „Dáš si polievku? Robila sem tú tvoju. Kamínkovú.“

Keď som bol malý, volal som tak fazuľovú polievku. Nabrala mi plný tanier a odkrojila veľký krajec chleba. Keď mi udrela vôňa do nosa, skrútilo mi žalúdok, dvadsaťštyri hodín som nič nejedol.

„Chodíš do kostola, Borisko?“ pohladila ma po ruke, keď som dojedol.

„Nie, babi, už som ti to hovoril.“

„Pán farár ta dal pozdravovat. Vraj za ním môžeš prísť.“

„Fajn, pozvem ho niekedy na pivo.“

„Boris,“ šepla.

„Babi, veď je to normálny človek, čo som povedal také zlé?“

„Je to služobník Boží, nesmiš tak o ňom mlúvit.“

„Prepáč, babi, nechcel som byť surový,“ pohladil som ju po ruke.

V očiach sa jej objavili slzy. „Borisko, bol si vždy taký dobrý chlapec.“

„Babi, som stále rovnaký. Od narodenia,“ vzdychol som si.

„Zriekol si sa Boha, chlapče.“

„Nie, babi, Boha nie. Len cirkvi.“

2. kapitola

Pondelok a utorok sa nekonečne vliekli. Celý víkend som si hovoril, že Marko nestojí za toľko bolesti, že si ma neza-slúžil, a nejako som vďaka tomu dokázal prežiť. V stredu umŕtvovanie prestalo účinkovať.

Každých päť sekúnd som si kontroloval mobil a súčas-ne dúfal, že sa mi neozve, pretože som sa bál, že keby som ho počul, položilo by ma to úplne, ale fakt, že mi nepísal, mi spôsoboval skoro fyzickú bolesť. Šibalo mi. Preklínal som ho za to, že mi o svadbe nepovedal skôr, že mi nedal možnosť niečo zmeniť, no potom som si spomenul, ako sa na mňa díval v ostatnom čase, a pochopil som, že bol úplne v koncoch.

Poobede vrazil do kancla šéf. Malý tučný zakomplexo-vaný zmrd. Niekoľkokrát denne nám s kolegom dával na-javo, že mať o dvadsať centimetrov viac ako on sa na jeho oddelení rovná hrdelnému zločinu. Volali sme ho Kastról. Prezývku mu vymyslel kolega Leoš. „Keď je kastról prázdny, tak duní,“ vyhlásil raz po šéfovom hysterickom výstupe. Mne sa prezývka hodila aj na jeho vizáž, riedka ofina nies-

la neodškriepiteľné znaky strihu podľa hrnca a celkový dojem dokresľovali dve mäsité odstávajúce uši.

Kastról si to namieril rovno k môjmu stolu.

„Viete, kto mi volal?“ spýtal sa ma a naklonil sa ku mne tak blízko, že som okamžite vedel, čo mal na raňajky – rybaciú nátierku s cibuľou. V rebríčku TOP TEN najhlúpejších otázok bola táto jeho druhá v poradí. Lepšia bola už len: Viete, čo sa mi snívало?

„Viete, kto mi volal? Hovorkyňa predsedu vlády. Vraj sme premiérovi vložili do úst vetu, ktorú nepovedal, žiadajú ospravedlnenie.“

Bolo mi to jedno. Bolo by mi jedno, aj keby volala britská kráľovná.

„Tak napíšete to alebo nie?“ oboril sa na mňa. „Čakám.“

Nechcelo sa mi tváriť kajúcne, vedel som, že keď niečo predstieram, vyzerám hlúpo. „Ty nevieš klamať,“ smiala sa mi Sofi často. *Hlúpučká, ja predsa klamem celý svoj život, pomyslel som si vtedy.*

„Hneď to bude,“ ubezpečil som ho, dúfajúc, že čo najrýchlejšie odtiahne. Ešte aj jeho telo pripomínalo hrniec, nemal žiadny krk ani pás.

„Dávajte si na tie chyby pozor,“ upozornil ma od dverí štýlom majstra sveta v karate, ktorý každú ďalšiu chybu nekompromisne potrestá. No a, samozrejme, posledné poučenie: „Za mojich mladých čias by ste za také niečo okamžite leteli.“ Musel byť veľmi rozrušený, pretože svoje vek nikdy nespomínal, hoci všetci vedeli, že päťdesiatku oslavoval pred dvomi rokmi.

O pol deviatej konečne padla. Nemal som chuť ísť domov. Mama sa už dva dni na mňa skúmavo dívala a ja som sa bál, že sa ma začne vypytovať a že sa prezradím. Po ceste domov som zavolať Sofi, či môžem za ňou prísť. Potešila sa. Vždy sa potešila, keď som jej zavolať. A teraz mala špeciálny dôvod, jej rodičia boli kdesi odcestovaní, bola v byte sama. „Čo máš nové?“ spýtala sa ma hneď na chodbe.

„Skús najskôr ty,“ usmial som sa.

„Ja nič. Okrem toho, že som si dnes zase trochu polietala.“ Sofi mala nízky tlak a sklony k odpadávaniu.

„Zase na ulici?“

„Nie, v robote, hneď vo vestibule pred vrátnicou. Šmykla som sa na dlaždiciach, nohy mi vyleteli do vzduchu a ja som vo vodorovnej polohe letela súvislo k zemi, ako keď kúzelníci spúšťajú svoje zhypnotizované obete dolu. Len toto bolo o čosi rýchlejšie. V sekunde som ležala na chrbte s nohami a rukami rozčapenými ako pred ukrižovaním.“

Nemohol som ináč, vyprskol som.

„Len sa smej! Kabelka mi odletela najmenej desať metrov. Čudovala som sa, že netrafila jednu dámu, čo cupkala po chodbe.“

„Nedokážem sa nesmiať, keď to tak rozprávaš.“

„Dobre, a teraz ty.“

Tak som jej povedal o Markovi...

* * *

Ležal som vedľa Sofi na jej veľkej posteli a trápne som sa ľutoval. Trápne preto, lebo neznášam smútok, pripadám si vtedy smiešne teatrálny a patetický.

„Neviem, prečo by mali po rozchode revať iba baby. Boris, bolí ťa to, s tým nič nenarobíš,“ utešovala ma. Mala pravdu, nevedel som si s tým poradiť. Myslel som na Marka stále, myslel som na neho, keď som prechádzal okolo našej bagetérie, vždy sme si tam dávali bagety s mozzarellou a pestom, kočka za pultom sa na nás usmievala a pýtala sa, či sme sa toho ešte neprejedli, a my sme sa začali rehotáť ako pubertiaci. Myslel som na Marka, keď som išiel z roboty, myslel som na neho, keď som zbadal nejaký strieborný Opel, myslel som...

„Povedal ti Marko k tomu rozchodu niečo?“ vyrušila ma Sofi zo spomienok.

„Len to, že to musí urobiť.“

„A ty mu neveríš?“

„Sofi, prečo by musel?“

„A to sa pýtaš ty mňa? Sme na Slovensku, zlatko. Robil v škole, možno sa začal do neho niekto obúvať... Intrigy, podozrenia, narážky... Možno sa niečo prevalilo u neho doma, neviem... Možno len nezvládol ten tlak. Však to poznáš aj ty, všetky tie dobromyseľné susedky, babičky a tety, ktoré ťa láskyplne štípu do líca a stále dokola sa vypytujú: A ty už niekoho máš, Borisko? Tvoja maminka si určite želá vnúčatká.“

Napodobňovala to tak verne, že som sa rozosmial.

„Boris, podľa mňa sa mnohí gayovia ženia. Možno z únavy, možno zo zbabelosti, možno z pohodlia. Túžia zapad-

núť do davu, kde netreba vysvetľovať, prečo nemajú žiadnu babu, prečo nechcú deti. Historky o tom, že tú pravú ešte nestretli, alebo spomienky na veľkú lásku zo strednej školy, ktorá nešťastne zahynula, nevydržia dlho.“

„Ty sa nejako vyznáš, žabka. Píšeš prácu o homosexuáloch?“

„No, vieš, odkedy sa poznáme, všímam si mnohé veci. A už dlho si myslím, že by si to mal povedať mame. Skôr ako si začne robiť nádeje, že sa raz oženíš a ona sa bude môcť starať o nejakého drobca.“

„Máš pravdu, ale ja sa nedokážem pred ňu postaviť a povedať jej: Maminka, žiadna svadba, žiadne vnúčatá. Nikdy. Ja som totiž na chalanov.“

„Prečo? Máš s ňou nádherný vzťah, hovoríte si všetko. Kiežby som to aj ja mala s mojou mamou také,“ vzdychla.

„Sofi, toto je iné.“

„Iné? Toto je najviac.“

„Bol si včera so Sofi?“ spýtala sa ma ráno mama. Oči sa jej usmievali ako vždy, keď o nej hovorila. Stislo mi srdce.

„Hej, bol. Zobudil som ťa?“

„Nie, nie, nespala som, veľmi ma bolela hlava. Vlastne, doteraz ma bolí. Zavolala som do roboty, že prídem trochu neskôr.“ Pristúpila k umývadlu a namočila si uterák. Objal som ju okolo pása.

„Ozaj, včera ti prišla nejaká pošta. Dala som ti ju na posteľ. Našiel si si?“

„Nie.“

Vrátil som sa do izby. Pri skrini sa belela obálka. Asi som ju v noci katapultoval z postele, keď som si odhadzoval prikrývku.

„Je to niečo dôležité?“ nakukla mama do izby. V rukách som držal Markovo svadobné oznámenie. V tom okamihu som druhýkrát zomrel. Do čerta, načo mi to posielal? Nestačilo ma pichnúť do chrbta raz, musel mi poslať ešte aj nôž v darčekom balení? Čo čaká? Že nabehnem na ob-rad s obrovskou kyticou ruží a obdarím ňou šťastného ženícha? A že neveste uštedrím pár užitočných rád do manželského života?

„Marko sa žení,“ precedil som cez zuby, cítiac, ako sa mi na tvári napínajú svaly.

„To je úžasné,“ usmievala sa mama. „Poznáš to jeho dievča?“

„Nie, nepredstavil nás.“

„Nie? Ste predsa takí dobrí kamaráti,“ mudrovala mama. Koľko utrpenia dokáže človek vydržať?

„Mami, musím ísť.“

Postavila sa na špičky a pobožkala ma na líce. „Dávaj si na seba pozor.“

Zbehol som dolu schodmi a vybehol na ulicu. V ústach som cítil chuť žlče. Do kelu, Marko, toto sa predsa nerobí!

Kastról bol našťastie celý deň na nejakej služobke a kolegyňa Elenka mi počas dňa niekoľkokrát helfla, musel som vyzeráť strašne. Po robote som išiel do klubu. Tentoraz som sa nepotreboval len napiť. Potreboval som sex. Tvrdý, rýchly, nezáväzný...

3. kapitola

Pred klubom som zaváhal a zapálil si cigaretu. Zvažoval som, či mi to stojí za to. Zalsexovať si s niekým, kto poznal niekoho, s kým som volakedy spal ja. Nebolo ich veľa, boli vlastne len dvaja. Rýchlovky na uvoľnenie pretlaku, nič neznamenajúce stretnutia, sex pre sex. Potreboval som to, nedokázal som si to robiť stále sám.

Bolo to po rozchode s mojím prvým chalanom a ja som bol úplne na franforce. Začal som chodiť do klubu a skúsil metódu klin klinom. Nepomáhalo. A potom som spoznal Olafa, liečil sa vtedy rovnako ako ja. Boli sme spolu asi trikrát a potom sme s tým prestali. On sa vrátil k svojmu bývalému, ja som zostal sám a snažil som sa zabudnúť na Jakuba. Dovtedy som mal len platonické lásky, on bol môj naozaj prvý. Stretávali sme sa v jeho izbe na Mlynoch, dodnes neviem, ako to dokázal zariadiť, že ju mal tak často len pre seba.

„Nevypytuj sa,“ hovorieval mi a dotýkal sa môjho tela. Hral sa s mojím telom nezúčastnene, ako keby to s ním nerobilo úplne nič. Ja som šalel a on vyzeral stále pokojný. Bol to jeho spôsob milovania. Povedal mi, že ho najviac vzrušuje, keď má nad niekým absolútnu moc.

„Ozvem sa ti, teraz mi to akosi nevychádza,“ povedal mi po jednom milovaní. Už sa neožval. Neskôr som sa dozvedel, že mal v absolútnej moci ďalších troch. Ani ne-

viem, prečo ma to vtedy tak zobralo, ale zobralo. A potom prišiel Marko a ja som sa prvýkrát zamiloval. Tak naozaj. Jakub bol jednosmernou posadnutosťou, s Markom bolo všetko iné. Aj milovanie.

„Povedz, kto ťa to naučil?“ spýtal som sa, keď ma urobil prvý raz.

„Ty,“ usmial sa.

„Hlúposť, už si niekoho mal.“

„Nemal, nikdy.“

Nevedeli sme sa jeden druhého nasýtiť.

„Strašne mi chutiš,“ šepkával som mu a on sa so smiechom pýtal, či by mi mohol aj nechutiť.

„Mohol.“ Spomenul som si na muža, ktorý sa mi sprivil po prvom francúzák. Striaslo ma.

„Tak ti treba, keď si to robil hlava-nehlava,“ vysmieval sa mi.

„Lebo ty si to predom mnou nerobil s nikým, však? To hovor mojej babke.“

„Nerobil.“

„Neverím ti. Musel si už niekoho mať.“

Pozrel sa na mňa a v pohľade mal niečo, čo ma zastavilo, takže som sa prestal pýtať. Občas to robil, občas vystaval medzi nami múr. O rodine a o kamarátoch nerozprával a aj do klubu išiel so mnou len raz.

„Nepáči sa mi tam, Boris, nepáčia sa mi tie hladné pohľady, neznášam to.“

Myslel som si, že mu to lichotí, bol krásny. Čierne vlnité vlasy, hnedé oči, plné pery. Dokonalý južanský typ.

„Nepotrebuje tam chodiť,“ zdôrazňoval mi.